

Lamii, Delic. erudit., XV σ. 39-41.

Ἀποστόλος

Ἄρσενος

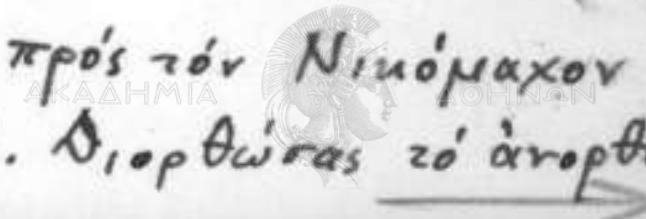
(153061.)

· Ήπο τοῦ Lamius, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 39-41, ἐνδιδέται ἐπιστολή ἐπειγράφος, ἀνυπόγραφος
ναι ἀχρονολόγητος, ἥτις

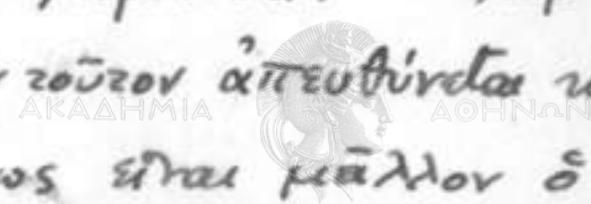
ἀρχεται: "Ἐκ τῆς Πλεονορνησίου Ἐπιδαύρου ἐς Ἔρετίας ἐπανιών, ἀραγουαιῶν πραγμάτων
ιατεπεγόντων με, Βιβλον αὐθίς ὑπὲ κομίζων ἀζιολογωτάτην . . ."

τελευτή: "... ἐφ' ᾧ τε δέ μὲν ἐμὲ γερονταγωγεῖν ναι περιέκειν, ἐμὲ δέ τε τὰ
γεράρειν ναι ἐνθεαίζεσθαι".

¶ Τὸ χειρόγεραφον ^{"εργού"} ^{παρατηρεῖται} "ἀζιολογώταχον" ναι "ἀραγουαιόταχον" τοῖς περὶ^{κα}
φιλοσοφίαν σπουδάζουσιν, ἀλλὰ ναι τοῖς περὶ τὰς μαδηματινὰς ἐπιστήμας γεγο-
μέναστοις τὰ μάλιστά γε συμβάλλεται .. . Η ἐπιγραφή τοῦ χερὸς ἔσωζε μόνην
τὸ ὄνομα τοῦ "Γεράσοντοῦ", ὅτι ὁ γράφων ταυτίζει πρὸς τὸν Νιούμαχον
τὸν Πυθαγορινόν "Γεράσοντος τὸν μάνετος" (σ. 40). Διορθώσας τὸ ἀνορθό-

γραφον χειρόγραφον μη., τό παρέδωντον εἰς τοὺς τυπογράφους. οὐδὲ δέ
περ ἐκείνων ἐπιμελῶς σύν θεῷ γινετούποται” (σ. 40). Καὶ οὐκχιθεῖ
λίγων ὅτι τὸ Βιβλίον προσφωνεῖται εἰς ὄνομα τοῦ ἀποδέκτου τῆς ἐπιστολῆς:
“Ἐντίθημι δέ τὸ Βιβλίον εἰς ὄνομα σόν τοῦ σοφωτάκου Γασπάρεω...”
(σ. 40)

Παρόμοιον Βιβλίον δὲν αναγράφεται εἰς τὴν Βιβλιογραφίαν τοῦ Legrand
(τῶν XV-XVI αἰώνων). Πρός τινα μαρδινάκον Gaspari εἶχεν ἀφιερώσει τοῦδε
τὸν τινὰ παρογμένων ὁ ~~Αρσενίος Ἀποστόλης~~, Μιχαήλ Ἀποστόλης,
ὡς λέγει ὁ νέος τοῦ Ἀρσενίου Ἀποστόλης εἰς γιδοσιν τῆς “Γαλεωμοραχίας” ήν
“Ἐτη 1494, γράψω ὅτι ὁ πατήρ του «τὰς διαζρίβες ἐν Ρώμην πάται ποιούμενος,
Γασπάρες τῷ αἰδεστρωτάτῳ ἐπισκόπῳ τοῦ Ορμου, συναγυρτὸν παροιμίῶν ουν-
δύναι ὑπέσχετο” (Bl. Legrand, Bibl. Hellén. XV-XVI siècles, τόμ. I σελ. CLXV, συμ. 6,
και σελ. 19, τόμ. 2 σ. 340). Πιθανὸν πρός τὸν Γασπάρην γεῦσον ἀπευθύνεται και
η ἀνωτέρω ἐπιστολή. Επιστέλλων ὅμως εἴης μετάλλον ὁ

Μονεμβασίας Άρσένιος Αποστόλης. Οὗτος ένδιδαν το 1532

„Τοῦ σοφωτάτου Ψελλοῦ, Σύνγαρμα εὐσύνοπτον εἰς τὰς γέσοαρας μαθητικὰς ἐπιστήμας”, (Legrand, ε.ἄ., τόμ. 1, σ. 212-215) προτάσσει ἀριθμητικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τίνα υαρδιγάλιον Νιούλαον Ρεδούληον, οὗτος ἄρχεται ὡς περίπου και ἡ παρὰ Lamius ἀνωτέρω ἐπιστολή:

„Ἐν τῆς Πεδοποννησακῆς Ἐπιδαύρου Ἐνετίαζε αὖθις ἐπανιών, δεύτερον ἔτος τούτη ...” (Legrand, ε.ἄ. σ. 213).

Ἄλλα μαζὰ τὸ περιεχόμενον οὐδεμίαν ὅλην ὅμοιότητα παρουσιάζουν τὰ δύο μείματα.

